

BOYUN EĞME

İtaatsizler 1 Eylül'de NHKM'de

Haluk Işık'ın yazdığı, komünist tiyatrocular Orhan Aydın ve Metin Coşkun'un oynadığı İtaatsizler oyunu, 1 Eylül günü İstanbul Kadıköy Nâzım Hikmet Kültür Merkezi'nde seyirci karşısına çıkıyor. İtaatsizleri şöyle anlatıyor yazar, oyunun tanıtım metninde: Onlar itaatsizliklerini, büyük itirazlardan derlediler. İnsanlık sözlüğüne barış, kardeşlik, eşitlik, demokrasi ve aydınlanmayı eklediler. Onlar sayesinde ilkellik, cehalet, sömürü, baskı, savaş, sözlüklerde "Bir daha asla!" umuduyla tanımlandı.

HAFTALIK SİYASİ GAZETE ■ 31 AĞUSTOS 2018 CUMA ■ 1 TL

Partili mücadeleye çağrı

TKP BÖYLE DEMİŞTİ

TÜRBAN NEYİ ÖRTÜYOR?

Bir yaşam biçimi, bir özgürlük alanı olarak sunulup, üniversite kapılarında gericiliğin üniformalı askerleri ile boy gösterdiğinde, TKP'li öğrenciler bu soruyu sormuştu: Türban neyi örtüyor?

YENİ OSMANLI, ESKİ SÖMÜRÜ

Van minütler, "Kardeşim Esat"lar, Filistin için dökülen timsah gözyaşları komünistleri hiç kandıramadı. "Yeni Osmanlı" projesi daha resmi lansmanını yapmadan önce TKP adını koydu ve hem kendi yurttaşlarını hem komşu halkları uyardı. Yeni Osmanlı saldırıya geçtiğinde de yine karşısında önce komünistleri buldu.

AVRUPA BİRLİĞİ PATRONLARIN BİRLİĞİ

Bugün Türkiye solunun alnında kara bir leke olarak "Avrupa Birlikçilik" durmuyorsa, bu komünistlerin verdiği mücadele sayesinde. Liberal şartlatanların solu "AB" yalanının peşine takma girişimleri TKP'nin verdiği mücadele sayesinde boşa çıkarıldı.

İşçinin hakkını almak için

Parti, direnişçi işçileri saflarına çağırıyor. Bir direnişte kaybederiz, başka birinde kazanırız. Hakkımızı almak için bir yerde ayağa kalkarız, belki yalnız kalır kaybederiz. Ama yaptığımız bir örnek olur, o gün bizi yalnız bırakanlar başka bir gün birleşip ayağa kalkar. Örgütlülük, süreklilik taşırsa anlamlı. TKP diyor ki, parti işçi sınıfının ortak hafızası olmak, yüzyıllara yayılan deneyimleri ortak bir süzgeçten geçirip sonuçlar çıkarmak için var.

Sosyalizm aydınlıktır

Sömürücü sınıflar, emekçilerin alın terine el koyarak zenginleşenler, ne kadar "çağdaş" olurlarsa olsunlar, bir noktada dini kullanmak isterler. O yüzden sosyalizmin aydınlığı, laiklik için tek yoldur.

EMEKÇİLERE!

Bu düzen değişmeli! Sağından solundan düzeltilmeyi değil, yıkılıp yenisiyle değiştirilmeyi hak eden bir düzen bu. Düzeni değiştirecek olan güç belli. Yeni düzenin nasıl olması gerektiği de. İşçiler ve halk sosyalist bir düzen kuracak, insanlık öyle rahat edecek. Türkiye Komünist Partisi, bunun için örgütlenmeye çağırıyor. Partili mücadeleye çağırıyor. TKP, "Emekçilere!" sloganıyla sonbaharda konferansını yapıyor. Parti bu sloganın hakkını vermeye kararlı.

BİZİM GEZİMİZ: FLAMA NEYSE DE PARTİSİZ OLMAZ

Parti bayrağını illa herkesin gözüne sokacak değiliz. Bayrağımız bizim için bir fetiş değil. Ama "bayrakları indirin" diyenlerin derdi çoğunlukla "devrimci siyaseti bastırın" demek oluyor. Devrimci siyaset çıktığında düzen siyaseti giriyor.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

2018 konferansını “EMEKLİLERE!” çağrısı ile yapan Türkiye Komünist Partisi, ne diyor, ne dedi, ne yaptı, ne yapıyor? Bunlara baktığımızda, işçilerin ve halkın aydınlık bir gelecek için mücadeleye nereden katılacakları da belli oluyor.

1920 yılında kurulan Türkiye Komünist Partisi, ülkenin en eski siyasi partisi olduğu gibi, Sovyetler Birliği'nin içeriden bir

darbeyle yıkılmasını izleyen yıllarda verdiği mücadele ve politikalarıyla da sosyalizmin yaratıcı ve canlı temsilcisi oldu. Gericiliğin iktidarın payandası olmanın

ötesine geçip, bizzat iktidar olduğu yıllarda da TKP sınıf mücadelesinde aydınlanmacı ve yurtsever çizgiyi yükseltti. TKP ne diyor ve ne yaptı? Buna bakalım.

İŞÇİNİN HAKKINI ALMAK İÇİN

Yaşamın her alanında örgütlülük!

Sadece örgütsüzlük değil, tepkisizlik, hak mücadelesinden geri durmak da neredeyse bir toplumsal karakter haline gelmiş. Herkes bundan şikayet ediyor.

"Hakkını aramasını bilmek" özlediğimiz şey.

Hakkımızı yiyorlar, yediriyoruz. Fabrikada işçi olsak da böyle, okulda öğrenci olsak da... Gerçekten böyle mi?

İşin aslı, aptal değiliz. Hakkımızı göz göre göre yedirmeye meraklı değiliz.

Hakkını savunmak, birlikte hareket etmeyi, birlik olmayı, örgütlü olmayı gerektiriyor. Bu olmadığında "hakkımızı alacağız derken her şeyi kaybeder miyiz" fikri veba gibi yayılıyor, engel olamıyorsunuz.

Örgütlü olmak dediğimizde de sadece güç birliği oluşturmak yetmiyor. Birlik olalım, gücümüzü birleştirelim. İyi. Ama aklımızı birleştirmede hayal kırıklıkları da kaçınılmaz oluyor.

Örgütlülük, gündelik bir iş değil.

Hakkını almak dediğimiz de öyle üç kuruşla, beş kuruşla hesaplanacak bir şey değil.

Parti, direnişçi işçileri bunun için saflarına çağırıyor. Bir direnişte kaybederiz, başka birinde kazanırız. Hakkımızı almak için bir yerde ayağa kalkarız, belki yalnız kalır kaybederiz. Ama yaptığımız bir örnek olur, o gün bizi yalnız bırakanlar başka bir gün birleşip ayağa kalkar.

Örgütlülük, süreklilik taşırsa anlamlı.

TKP diyor ki, parti işçi sınıfının ortak hafızası olmak, yüzyıllara yayılan deneyimleri ortak bir süzgeçten geçirip sonuçlar çıkarmak için var.

YENİ BİR DÜNYA İÇİN MÜCADELENİN SANAT CEPHESİ

TKP üyeleri arasında tanınmış sanat emekçileri, onurlu bir sanatçı olarak saygı gören ustalar, çalışkan aydınlar var.

Sosyalizmin bilimle, aydınlanma ile iç içe geçmişliği bilinmeyen bir şey değil.

Sanat alanında verilen sınıf mücadelesi ise her zaman egemenlerin saldırısı ile karşı karşıya. İktidarın yamacından ayrılmayanların, muhalif sanatçıları "siyaset yapmakla" suçlayabildikleri bir ülkedeyiz.

Yeni bir dünya için verilen mücadelede bir de sanat cephesi var.

Yeni insanın besin kaynağı olduğu kadar eski düzenle verilen kavganın cephanesi sanat.

TKP, onurlu sanatçılara, ekmeğine, kavgasına ve sanatına sahip çıkmak için ter dökenlere sahip çıktı. Yeni bir dünya için verdiği mücadelenin parçası olarak...

BAĞIMSIZ HABERCİ DEĞİL, HALKIN GÖZÜ KULAĞI

Sosyalist iktidar mücadelesinin en

aydınların, sendikacıların, öğretmenle-

büyük güç kayna-

ğı bu: gerçekler.

Habercilik sadece yıkmak için mücadele verdiğimiz düzenin teşhiri için değil,

dayanışmayı örgütlemek, direnenlerin, kararlılıkla boğuşanların yalnızlaştırılmasına izin vermemek için de gerekli.

sol, bir haber sitesi olarak da, bir günlük gazete olarak da bunun aracı oldu. sol, TKP üyesi olmayan

rin, hekimlerin, avukatların da katkılarıyla güç kazandı.

Sadece yalanlarla değil, cehaletle de mücadele etti.

Çok kritik zamanlarda, sadece gerçeği değil "olayların ardındaki gerçeği" gösterdi.

Bu çizgide bir yayının bu kadar yaygınlaşabilmesi, bu kadar etkili olabilmesi de elbette örgütlü mücadeleyle bağları sayesinde oldu.

BİZİM GEZİMİZ: FLAMA NEYSE DE PARTİSİZ OLMAZ

Haziran direnişinin son günlerinde, polisin Taksim'i yoklamaya başladığı günlerde...

Tüm ülkeye yayılmış olan ve milyonlarca kişinin katıldığı kitle eylemlerinin moral merkezi durumundaki Gezi Parkı'nın "dağıtılmasının" gündemde olduğu günlerde, direnişi korumak için yapılması gereken böyle tarif edilmişti: Flamalar indirilmeliydi! Denildi ki, gezi parkı çevresindeki örgüt pankartları, parti bayrakları kaldırılın.

Denildi ki, böylece direnişe karşı yaratılmak istenen "örgüt işi" imajı silinir.

Denildi ki, böylece halk direnişin bir "örgüt" direnişi değil halk direnişi olduğunu tekrar hatırlar.

Tesadüf değil, tam bu noktada Haziran Direnişi'ndeki "müslüman" öğelerin şişirilmesine hız verilmişti. Yeryüzü iftarları türü pratiklerle direnişin "genel toplumsal uzlaşmayı" temsil ettiği vurgulanmıştı.

Tesadüf değil, tam bu noktada yürüyüşlerde "Hükümet istifa" sloganı bastırılmaya çalışılıyordu. AKP'nin ve gericiliğin biriktirdiği öfke direnişi patlatmıştı ve şimdi bu öfke yumuşatılmaya, "toplumsal barış" gibi buğulu sözlerle kuşatılmaya çalışılıyordu.

Tesadüf değil, tam bu

aralarda Fethullahçılar, Zaman gazetesinin kent duvarlarına yayılan reklamlarıyla toplumsal uzlaşma zamanının geldiğini anlatıyordu.

Haziran Direnişi'nin milyonlarca insanın şu ya da bu flama altında toplanması ile gerçekleşmediğini hepimiz biliyoruz.

Direnişin en belirgin simgesi "Boyun Eğme" Türkiye Komünist Partisi'nin 2011'deki seçimlerden çıkardığı hareket çağrısıydı ama o bile artık TKP'nin değil direnişin bayrağıydı.

Öte yandan, direnişin kritik

evrelerde gösterdiği fiziki direncin kaynağı bütün cıvıllığına rağmen sol örgütlülüğe dayanmıştı.

"Gezi zekası" olarak tarihe geçmiş kitlesel tepkisellik, yüzeysel bir sululuğa dönüştürülmek istendiğinde de, bunu durduran solun örgütlü gücüyle taşıdığı ideolojik etkidir.

Bugün daha açık görülüyor: Flamasız gezi, yani politik örgütlerin direnişte geriye itilmesi, Avrupa Birliği liberal tayfanın direnişe daha rahat manevra yaptırabilmek için talep ettiği bir şeydi.

Halk direnişindeki örgütlü damgayı ortadan kaldıranlar yine çok örgütlü bir biçimde liberallerin "toplumsal uzlaşma partisi" damgasını vurmak peşindeydi.

TKP, direnişte "orantısız" bayrak gösteren, metrekarelerce pankartı üç beş kişiyle taşıyan bir "grup" olmadı. Üstelik, yeri geldi, kendi bayrağını boyun hizasına da çekti.

Fakat, flamasız gezi zirvasını ortaya atan aydınları en fazla bozan TKP'nin tavrı oldu: Mesele üç beş flama meselesi değil, çok iyi anladık. Flama neyse de Partisiz çıkmayız. Bunu söyledik ve direnişi depolitize etmekten, renksizleştirmekten başka anlamı olmayan "flamasız gezi" tuzağına düşmedik.

TOPLUMCU
ANAYASA
DİYOR Kİ!

Madde 19- Yönetim mekanizmalarının ve buradaki görevlilerin emekçi halktan kopmaları ve toplumun çıkarlarını göz ardı etmeleri engellenir. Devlet örgütlenmesinde yöneticilik sorumluluğu olan kişilerin bütün toplumsal örgütlenmelerin gereksinim ve sorunlarından düzenli biçimde haberdar olmalarını sağlayacak, toplumsal olarak denetlenen iletişim mekanizmaları kurulur.

BOYUN
EGME

SİZİ ÇAĞIRIYOR

BÖYLE DEMİŞTİK

TÜRBAN NEYİ ÖRTÜYOR?

Üniversitelerde türban tartışılıyordu. 12 Eylül döneminde Türk – İslam sentezi adı verilen ırkçı – dinci bir çizgi adeta resmi ideoloji katına çıkarılırken, bir yandan da üniversitelerde “türban yasağı” gündem oluştuyordu.

Evrim'i müfredattan çıkaran, Anayasa referandumu için yapılan konuşmalarda bile ayetlerle kendini savunan bir rejim giderek “türban kampanyalarının” zemini oldu.

Türkiye solu o sıralarda, liberalizmin yoğun ve çok boyutlu saldırısı ile sersemlemiş durumdaydı. Türban meselesinde büyük bir şaşkınlık içine düştü.

“Genç kızların türbanına karışmamak gerekir” ve “türbanı için üniversite kapılarında toplanan kadınlar özgürlük mücadelesi veriyor” gibi görüşler soldan yükselmeye başladı.

Başına bir türban takarak eylemler yapan, türban eylemlerine destek veren solcu erkekler gazete manşetlerine doluştu.

Türkiye Komünist Partisi üyesi gençler “Türban neyi örtüyor?” başlıklı bir broşürle bu karmaşanın karşısına dikildi. Türban kavgasının, kadını küçük görmenin, gerici önyargıların, eğitimde dinselleşmenin örtüsü olduğunu savundu ve anlattı. “Türban yasağının” gericilikle mücadele için yeterli olmadığını, yasağı koyup uygulayanların bir yandan üniversite kürsülerinin dincilerle dolmasına seyirci kaldığını vurguladılar. Türban bir cihat üniformasıydı, cihatçıların üniversite kapılarında yaptıklarını özgürlük mücadelesi olarak görmek ihanetti. Bunu anlatmak ve üniversitelerde bilimin, özgürlüğün, aydınlanmanın, kadın erkek eşitliğinin bayrağını açmak yoluna gittiler. Türbanın geniş bir coğrafyada “Amerikancılığı” örttüğünü gösterdiler.

Bir kez daha TKP akıntıya karşı durdu. Bir kez daha üzerine düşeni yaptı. Bugün pek az kişinin eleştirebileceği bu kampanya, sağıcılardan önce solcularla tartışarak yürütülebildi.

ÖZELLEŞTİRME SINIFA SALDIRIDIR

Ülke zenginlikleri yağmalandı, fabrikalar kapatıldı, yüzbinlerce işçi işini kaybetti, toplumsal hizmetler paralı ve pahalı hale getirildi. Sağlıkta, eğitimde halktan insanların, sıradan bir emekçinin parasız ulaşabildiği her hak, ulaşılmaz hale geldi.

“Özel güzeldir” diyenlerin yalan söylediğini herkes anladı.

Oysa “devlet işletmeleri köhnemiştir, devlet iş bilmez, devlette verimlilik kalmadı, devlet işletmeciliği tüm dünyada terk edildi” diyenler, bilinçli sabotajlarla işe başlamıştı. Devlet işletmelerinin kârları, patronlara faizsiz kredi olarak aktılırken, yeni yatırım yapılmayarak bu işletmeler çürümeye terk ediliyordu.

Bu sırada sosyal demokratların tek yapabildiği “tamam devlet köhnemiş ama özelleştirme demeyelim de özkerleştirme diyelim” demek oldu.

Sınıfa saldırıya karşı önceden önlem alan parti TKP oldu. TEKEK’de, SEKA’da, Seydişehir Alüminyum’da, Demir Çeliklerde işi, ekmeği ve ülkesi için mücadele eden işçilerle birleşmesi bu sayede mümkün oldu.

YENİ OSMANLI, ESKİ SÖMÜRÜ

“ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi’nin eş başkanıyız” dedikleri günlerden, “bölgesel gücüz, İsrail’e de kafa tutuyoruz” dedikleri günlere gelmişlerdi. Ortadoğu’da bunun büyük bir etkisi oldu. Filistin’de, Lübnan’da emperyalist zorbalığı göğüsleyen halklar Erdoğan’ın politik hamlesine çaresizce sarıldılar.

Türkiye Komünist Partisi, bu dönemde sadece Türkiye içinde değil, Arap coğrafyasına dönük yayınlarla da “Yeni Osmanlı” tehlikesini anlattı. Bazı Arap ülkelerinin komünist partilerini bile etkilemiş olan Erdoğan sempatisi büyük bir tuzaktı. Türkiye’nin kişilikli dış politika yapmaya başladığı sözleri büyük bir emperyalist oyunu örtüyordu.

Bunları anlattık, Suriye gerçeklerini yükselen savaş boyunca halkımıza taşıdık. Suriye halkı emperyalizmin oyununu bozarken Türkiye’de yaşayan insanların bu oyunda Suriye halkına değil emperyalizme karşı konumlanması için gerekeni yaptık.

SOSYALİZMİN AYDINLIĞI

Dinin nasıl kullanıldığını çok iyi biliyoruz. Yüzyıllar süren karanlığımızda büyük pay şu gerçekte: Bilime, açık fikirliliğe, özgür düşünceye dinsel dogmalar ve dinle kaynaşmış iktidar büyük darbe vurdu.

Dinin siyasal hayattan çıkarılması gerektiğini, siyasette “din istismarına” yer verilmemesi gerektiğini çok büyük bir çoğunluk gördü, anladı. Anadolu’nun bazı yöreleri kara bir damga yemiş olsa da, aslında halk olarak yobazlıkla aramız yok. Dar kafalıları, yobazları sevmiyoruz.

Bu yüzden 400 yıllık hilafetin ardından “laikliği” anayasalaştıranlar bu yaptıklarını ülkeye kabul ettirebildiler.

Fakat bu yetmedi...

“Dinle devlet işlerini ayırdık” denildikten sonra “ama yine de dinle, dincilerle çok fazla karşı karşıya gelmemek lazım” düsturu benimsendi. Ötesine geçildi, “dini devlet kontrolü altına alıp kullanılabilir miyiz” denildi.

Bir noktadan sonra din devlete ortak oldu. “Devlet” aklının aklına gelense dini “çağdaş” dünya gereklerine göre düzeltmekti. 28 Şubat döneminde, General eşlerinin cenazelere gidip ön saflara geçmeleri ve bunu yobazlığa karşı bir laiklik hamlesi olarak görmeleri acı sonun parçası oldu. Dinsel inançların kişisel değerler olmanın ötesinde siyaset ve toplum hayatına yön vermesi kesinlikle önlenmeli, bitirilmeli. Bunu da ancak sömürüye son vermeye kararlı olanlar yapabilir.

Sömürücü sınıflar, emekçilerin alın terine el koyarak zenginleşenler, ne kadar “çağdaş” olurlarsa olsunlar, bir noktada dini kullanmak isterler.

Çok modern geçinen kapitalist Ali Koç, fabrikalarında işçilerin çay molalarına çıkıp sohbet etmelerini istemez de, Cuma namazına gidecek olanlar için seve seve otobüs tahsis eder. “Sendika olacaksa ya İslamcı olsun ya Türk-İslamcı” diye düşünür. O yüzden sosyalizmin aydınlığı, laiklik için tek yoldur.

Bu yolu program hedefi olarak benimsemiş olan tek parti de Türkiye Komünist Partisi.

İZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

14 Ağustos / MANİSA

Soma’da bir termik santral inşaatında çalışan işçileri taşıyan servis midibüsü İzmir Kınık yakınlarında devrildi. Kazada 19 işçi yaralandı. Ehliyetsiz sürücü Ali B.’nin, babasına ait aracı şoför Özkan Aldemir’in bir işinin çıkması üzerine kullandığı ileri sürüldü. Gözaltına alınan Ali B., ifadesinin ardından serbest bırakıldı.

16 Ağustos / UŞAK

Ankara karayolu üzerindeki bir iplik fabrikasında, elyaf pres makinesinde çalışan Veli Dolu (28) makinenin üstünde çıkmak isterken 2,5 metre yükseklikten düşüp ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılmak istenen Dolu, yolda yaşamını yitirdi.

16 Ağustos / GAZİANTEP

Suriyeli Muhammet Ahneen’e ait tertik ve ayakkabı imalathanesinde gece çıkan yangında, evleri olmadığı için işyerinde kalan Suriye uyruklu işçiler Hamza Nasır (18) ve Mahmut Maruf (16) soludukları duman-dan zehirlenerek yaşamlarını yitirdi.

17 Ağustos / BURSA

Bursa’nın İnegöl ilçesinde inşaat halindeki binanın dördüncü katında bulunan kalasların vinçle indirilmesi sırasında halat koptu. Vinci kullanan Ahıskalı 57 yaşındaki işçi Makhadin Abdov, kalasların üzerine düşmesi sonucu yaşamını yitirdi.

20 Ağustos / ELAZIĞ

Ağın ilçesinde Aksa Elektrik şirketinde çalışan işçilerden 38 yaşındaki Faik Polat, Akpınar mahallesinde meydana gelen elektrik arızasını gidermek için elektrik direğine çıktığı sırada akıma kapılarak yaşamını yitirdi. Direkte asılı kalan Polat, elektriklerin kesilmesinin ardından itfaiye ekipleri tarafından indirildi.

23 Ağustos / KIRŞEHİR

Yeniye köyünde özel bir şirkete ait fluorit ocağında tünel çalışması sırasında göçük oluştu. 3 işçiden 2’si kendi imkanlarıyla ocaktan çıktı. AFAD ekiplerinin çalışması sonucunda göçük altında kalan 42 yaşındaki işçi Abdullah Eyüb Arslan’ın cansız bedenine ulaşıldı.

SAMANALTI / Sait Munzur

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN 2018 KONFERANSI'NI KEMAL OKUYAN'LA KONUŞTUK EMEKÇİLERE...

“TKP’nin anlamlı bir siyasal ağırlığı var. Bu siyasal ağırlık bir türlü kendisine denk bir toplumsal karşılık bulmuyor. Bunun nesnel nedenleri olduğu gibi partinin kendisi ile ilgili nedenleri de var. Bunların aşılması gerekiyor ki TKP sosyalizm mücadelesinde üstlendiği sorumlulukları yerine getsin. Sağlam bir örgüt ile emekçi halk içinde kök salmış bir örgüte aynı anda sahip olmak için küçük değil kapsamlı bir müdahale gerekiyordu.”

TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan, 15-16 Eylül tarihinde son oturumları yapılacak olan parti konferansı hakkında sorularımızı yanıtladı.

Türkiye Komünist Partisi 15-16 Eylül tarihlerinde Parti Konferansı topluyor. Öncelikle TKP açısından konferanslar ne anlama geliyor, bunu sormak istiyoruz. Biliyoruz ki çok az istisna ile TKP hemen her yıl ya kongre ya konferans düzeyinde kapsamlı toplantılar gerçekleştiriyor. Konferans ve kongre arasında nasıl bir ayrım var?

Türkiye dinamik bir ülke, her yıl ülkenin siyasal-ekonomik durumunda ciddi değişiklikler oluyor, güçler dengesi değişiyor. Türkiye’nin içinde bulunduğu bölgeyi en çok tarif edecek sözcük istikrarsızlık. Dahası, uluslararası alanda da kaotik bir tablo var. Hal böyleyken TKP’nin üç ya da dört yılda bir kongre toplayarak siyasal hattını ve örgütsel yapısını gözden geçirmesinin bir anlamı yok. TKP temel ilkelerini titizlikle koruyarak son derece kırılgan ve dengesiz hale gelen sermaye düzenine karşı konumlanışını her gün ama her gün gözden geçirmek zorunda. Bu gözden geçirmeyi hiç değilse yılda bir kapsamlı bir biçimde yapabilmek için eğer Parti Kongresi toplanmıyorsa Parti Konferansı düzenliyoruz. Kongreler, partinin bütün siyasal ve örgütsel yapısını ele alan, partinin en üst karar platformuyken Parti Konferansları, partinin yetkili kurulları tara-

findan belirlenen özel gündemler üzerinde çalışıp sonuca bağlamış oluyor.

O halde 2018 Parti Konferansı’nda sadece belli konular gündeme gelecek. Nedir bunlar?

Türkiye Komünist Partisi, sosyalist devrimi hedefleyen bir parti. Bütün varlığını sınıfsız-sömürsüz bir toplumun kurulmasına bağlamış durumda. Bu hedef dışında kendisini anlamlandırması olanaksız. Bu anlamda partinin siyaseti ile örgütü elbette bir bütün. TKP sosyalizm mücadelesinde işçi sınıfına öncülük etmek için güncel koşulları gözetenek en uygun örgütsel yapıya kavuşmak zorunda. 2018 Konferansı’nda bunu tartışacağız, örgütü masaya yatıracağız. Konferans’ın özel bir siyasal gündemi olmayacak.

Masaya yatırmaktan neyi anlamalıyız?

TKP’nin programı ve siyasal hattı yıllardır değişmedi ve değişmeyecek. Partimiz liberalizm, milliyetçilik ve antikomünizmle siyasal ve düşünsel açıdan baş edebilecek birikime sahip. Bunun dışında güncel ve dönemsel gelişmelere bağlı olarak parti siyasal önceliklerine ve siyaset yapma araç ve kanallarına ilişkin yeni düzenlemeler yapıyor. Bu kesintisiz bir süreç. Örgütsel yapı da buna bağlı olarak gözden geçiriliyor. Komünist partilerin örgütsel yapısında değişmeyecek, değiştirilemeyecek unsurlar vardır; bir de koşullara ve ihtiyaçlara göre değişebilecek unsurlar. İşte şimdi bu kapsamda ele alabileceğimiz bir değişim, bir dö-

nüşüm süreci içindeyiz. 2015’teki parti konferansında başladığımız, 2017’de 12. Kongre’de ivmelen-dirdiğimiz bir dönüşüm sürecini tamamlıyoruz. Dolayısıyla 2018 konferansı bir başlangıç değil, üç yıllık bir sürecin en radikal ve nihai etabı olarak görülmeli.

Üç yıllık bir süreçten söz ediyorsunuz. Çok uzun bir dönem değil mi? Bunu tek bir süreç olarak görmemizi sağlayacak olan nedir?

TKP’nin ülke, bölge ve hatta dünya meselelerinde anlamlı bir siyasal ağırlığı var. Bu siyasal ağırlık bir türlü kendisine denk bir toplumsal karşılık bulmuyor. Bunun nesnel nedenleri, dünya-ülke koşullarından kaynaklanan nedenleri olduğu gibi partinin kendisi ile ilgili sorunlardan kaynaklanan nedenleri de var. Bu sorunlar tek kalemde çözülecek sorunlar değil, hatta bazıları zorunluluklardan kaynaklandığı için sorun olarak bile tarif edilemez. Ancak bunların aşılması gerekiyor ki TKP sosyalizm mücadelesinde üstlendiği sorumlulukları yerine getsin. Sağlam bir örgüt ile emekçi halk içinde kök salmış bir örgüte aynı anda sahip olmak için küçük değil kapsamlı bir müdahale gerekiyordu. Üç yıl önce partideki sorunların kaynağına ilişkin sağlıklı bir değerlendirme yaparak başladık bu dönüşüme. Sonra partinin temeli olan birimlerimizi güçlendirmeye, onları gerçek toplumsal zeminlerde oluşturmaya yöneldik. Aynı anda partinin emekçi karakterini belirginleştirecek temel unsur olarak işyeri birimlerinin sayısını ve ağırlığını

artırmaya dönük merkezi bir hamle yaptık. Bununla bağlantılı olarak partinin kadro standartları, kadro tercihlerine ilişkin belirsizlikleri ortadan kaldırdık. Parti Türkiye çapındaki örgütlülüğünü ve yaygınlığını artıran planlanmış bir hamle gerçekleştirdi. Şimdi ise bütün bunların yarattığı sağlıklı zeminde “Emekçilere!” sloganıyla gerçekleştirdiğimiz bir Konferans ile partinin bütün örgütsel yapısını değiştiriyoruz.

“Emekçilere!” sloganı genel bir doğruyu yansıtmıyor mu?

Bir komünist partisi için işçi sınıfı içinde örgütlenmek her zaman temel önceliktir. Ancak TKP ile emekçi halk arasındaki ilişkide ortaya çıkan mesafenin örgütsel nedenleri konusunda oldukça açık verilere, sonuçlara ulaşılmış durumdayız.

Buradan hareketle kapsamlı bir dönüşüm gerçekleştiriyoruz. Bu dönüşüm partinin olanaklarının kullanılmasından parti üyelerinin iş ve yaşam alanlarındaki duruşuna, partinin siyasal dilinden örgüt içi yaşama varıncaya kadar bir dizi konuyu kapsıyor. Ekonomik krizin derinleştiği bir dönemde emekçi halkı çaresiz bırakmayacağız. Kararımız ve kararlılığımız budur. Bu anlamda 2018 Konferansı yalnızca TKP’nin içini ilgilendirmemektedir. TKP’yi izleyen, beğenen ama TKP’nin kendisini kapsamadığını düşünen birçok emekçi için artık yeni bir dönem açılıyor. TKP’nin uzattığı elin daha güçlü, daha samimi ve daha güven verici hale geldiğini görecekler. 98. yaş günümüzü bu bilinç ve özgüvenle kutluyoruz. Düzen içi solun, komünizm düşmanı sözde solun pilinin tükendiği bir dönemde bu düzenden zarar görenlerin TKP’ye katılmasının tam zamanıdır.

TKP 2018 KONFERANSI NASIL ÖRGÜTLENDİ?

Türkiye Komünist Partisi 2018 Konferansı 15-16 Eylül tarihlerinde yapılacak olan delege oturumlarıyla tamamlanacak. TKP Merkez Komitesi, seçimin erkene alınacağı henüz belli değilken 2018 Konferansı’nı Haziran ayında “parti örgütünü” masaya yatırmak üzere toplama kararı almıştı. 24 Haziran’ın erken seçim tarihi olarak belirlenmesiyle birlikte konferans takvimi değişti. Seçimlerin sonuçlanmasının hemen ardından konferans süreci başlatıldı.

TKP parti konferansları, parti birimlerinde başlayan ve delegelerin katıldığı oturumlarla sonuçlanan, yazılı ve sözlü tartışma unsurlarıyla gerçekleştirilen süreçler olarak yaşıyor.

2018 Konferansı, belki de parti tarihinde bir ilk olarak tartışma ve dönüşümün birlikte yapıldığı bir süreçle örgütlendi. Gündemde esasen, önceki yıllarda başlayan bir dönüşümün radikal hamlelerle tamamlanması vardı. 2018 Konferans sürecinin karakterini belirleyen bu oldu.

2018 Konferansı, bir anlamda bir örgütsel yeniden yapılanmayı gündemine aldı. Konferans süreci, bu yeniden yapılanmanın hem tartışıldığı hem de yürütüldüğü bir süreç olarak örgütlendi. Yeniden yapılanmanın hedefi ve esası ise konferans sloganını belirledi: Emekçilere!

